

MARIA GOOS ONTMOET

Hadewych Minis

‘DOORJAKKEREN, IK WIL HET NIET MEER!’

IN HAAR SERIE ONTMOETINGEN VOOR NOUVEAU SPRAK MARIA GOOS
MET ACTRICE EN ZANGERES HADEWYCH MINIS OVER BESLISSINGEN
DURVEN NEMEN, MOEDERSCHAP, FAALANGST EN MEER.

TEKST: MARIA GOOS / FOTOGRAFIE: CHANTAL ARIËNS

Roze avondjurk Maria
Grachvogel, riem Saint
Laurent Paris, beide via
Salon Hulsmann,
juwelen Lyppens, pumps
Liu•Jo, bril Jimmy Choo.

'IK BEN NET VEERTIG GEWORDEN, DAT IS EVEN ZOEKEN, HOOR'

Ze laat weten dat ze een kwartiertje later komt. In een tuinbroek en met een rode hoed op stuipt ze dan inderdaad naar binnen. Voordat ze gaat zitten roept ze: 'Ik moest inspreken voor Het Kruidvat en dat liep uit, sorry.' Ze gaat naast me zitten, hoed blijft op, rechte rug, handen gevouwen in haar schoot. Lichte, groenblauwe ogen die bijna zonder te knippen heel geconcentreerd naar me blijven kijken. Ze laat zich niet afleiden door personeel of door voorbijgangers. Ze laat zich niet eens afleiden door het fenomenale uitzicht dat we hier op de zesde etage van het W Hotel hebben op het enorme beeld van Atlas op het dak van het Paleis op de Dam. Af en toe tijdens dit gesprek van anderhalf uur bewegen haar handen even, handen met veel kleine gouden ringetjes, tedere ringetjes. Ze kijkt me aan en blijft me zo strak aankijken dat ik er een beetje verlegen van word.

Kom je uit een artistiek milieu? 'Ja. Mijn moeder is celliste en speelt viola da gamba en mijn vader is fluitist. Er was heel veel muziek thuis. Ik heb viool gespeeld en mijn broer speelde cello. Ze namen ons mee naar voorstellingen. Dat is echt een heel grote rijkdom. Het leukste aan mijn ouders vind ik dat ze allebei heel goed kunnen genieten.'

Maar ze zijn niet meer bij elkaar... 'Nee, toen ik vijftien was, zijn ze gescheiden. Maar ik kan me inmiddels helemaal niet meer voorstellen dat ze bij elkaar zouden zijn, snap je? Ze zitten goed in hun vel. Mijn ouders zijn door het eerste kleinkind weer

goed met elkaar geworden. Ze komen ook samen naar voorstellingen kijken. Daar geniet ik van.'

Je hebt het de laatste jaren heel druk gehad. Hoe gaat het nu met je? 'Ik ben net veertig geworden. En daardoor heb ik het gevoel dat ik nu aan de kant van mijn ouders sta en ik voel me daar nog niet helemaal thuis. Ik ben even mijn plek kwijt. Ik denk: waar sta ik nou in de maatschappij, snap je?'

Ik ben net oma geworden. Dus ik weet heel goed waar ik sta. 'Ja ik heb ook nog twee kleine kinderen, Salvador en Catalina. Mijn man Tibor, die ook acteur is, en ik hebben zo'n hectisch leven dat ik het nu wel even heel fijn vind om in de luwte te wonen. Ik vind het ook heerlijk om moeder te zijn, dat het in het leven niet meer om mij draait. En ik vind het fijn dat je met kinderen op een dag al snel nuttige dingen doet; je hebt ze te eten gegeven, in bad gedaan, voor ze gezongen, ze op bed gelegd... Ik begrijp nu pas eigenlijk wat ik op de wereld doe. Als moeder ben je altijd van betekenis.'

Er zijn miljarden moeders op de wereld die heel goed hun kinderen opvoeden. Maar zoals jij zingt en speelt, dat kan alleen maar jij. Dat is veel onderscheidener toch? 'Ja dat is wel zo... Maar we kunnen onze kinderen geen enkele regelmaat bieden met twee acteerbanen. Ik ben net klaar met de opnames voor de serie *Hollands Hoop*. En nu heb ik voor een jaar alles afgezegd. Ik heb heel veel gedaan de laatste tijd en ik

ben nu een beetje op. En ik merk dat het zó snel gaat met die kinderen. Mijn zoon Salvador van vijf gaat nu naar school, die ben je dan al voor de helft kwijt. Mijn dochter Catalina is twee jaar. Deze tijd komt nooit meer terug. Ze heeft nu nog van die bolle babywangen, maar die verdwijnen! O nee, denk ik dan, dat moet blijven. Maar het is... ja... - van de andere kant mis ik het zelf maken nu al.'

Het was wel stoer van je dat je zeven jaar geleden een vaste aanstelling bij Toneelgroep Amsterdam opzegde om te gaan zingen en freelance te gaan spelen. 'Ik ben nu jaloers op mezelf van toen, dat ik toen de moed had om zo'n grote sprong te wagen. Ik had het heel leuk bij Toneelgroep Amsterdam, dat was het niet, maar er vielen mensen uit mijn omgeving weg en dan ga je toch anders over het leven nadenken. Ik ging me toen afvragen: als ik nu dood zou gaan, heb ik dan alles gedaan wat ik wilde? Als actrice ben je toch een pionnetje. Je moet uitvoeren wat anderen voor je bepalen, snap je? Je bent een radertje. En toen dacht ik: ik wil zo graag iets maken van mezelf! Hoe eng dat ook is. Ik heb altijd heel graag gezongen, dat ben ik toen weer gaan doen. En nu zijn er twee albums met eigen teksten en ik zing en speel basgitaar met mijn eigen driepersoonsbandje, dat is ontzettend gaaf.'

Toen ik in 1995 op de toneelschool een schrijfblok gaf en jij daar nog leerling was, bleek dat je opvallend goed kon schrijven. Je had een monoloog geschreven die je

Avondjurk Maria Grachvogel.
Juwelen Lyppens.

‘NU IK OUDER WORD, IS DE FAALANGST EERDER MEER GEWORDEN’

Hadewych: rode avondjurk Moschino via Salon Hulsmann, pumps Liu•Jo, juwelen yppens.
Maria: badjas De Bijenkorf, hoed De Mure, bril Vintage Prada, juwelen van Maria zelf.

MARIA: ‘Toen we hoorden dat er een zwembad op het dak van het hotel is, liet Pieter, de stylist, mij een foto zien van Joan Collins in een witte badjas. Hier doe ik een beetje Joan: over the top en bitchy. En Hadewych doet: “Mij krijg je niet gek.” Want zo is ze.’

zelf speelde, Vrouwke. ‘Ja, na die monoloog heb ik een serie monologen rondom dat karakter geschreven. Die werden in Limburg door de regionale televisie uitgezonden. Veel later hoorde ik dat Toon Hermans een grote fan was van *Vrouwke*, die heeft alle videobanden opgevraagd. Maar dat heb ik dus vaker, dan gaat iets heel erg goed vanaf het begin en daarna komt de druk: o jee, nu moet het wel goed blijven gaan. En dan durf ik het bijna niet meer. Dat heb ik in de muziek ook. Niemand verwachtte iets en dat is zo heerlijk werken, maar nu na die twee albums vind ik het veel enger. Nu ik ouder word, is de faalangst niet minder geworden, eerder meer. Herken je dat?’

Ja, dat herken ik wel. ‘Dus dat gaat niet over?’

Nee. ‘Er is zo veel gelukt, er zijn zo veel dromen uitgekomen. Eigen albums gemaakt, kindjes gekregen, getrouwd, een hoofdrol in een film van Alex van Warmerdam (*Borgman*), in series gespeeld, in een Oscargenomineerde film gestaan (*Tonie Erdmann*). *Wie is de Mol?* wilde ik graag doen, en heb ik ook nog gewonnen, superleuk. En nu ben ik het een beetje kwijt of zo. Het klinkt een beetje raar, maar ik moet nieuwe dromen creëren.’

Of niet. En genieten van wat er is en het even wat rustiger aan doen? ‘Ja, maar dan is er toch de angst dat het ineens over is. In ons vak ben je heel afhankelijk. Ik zie nu wel drie voorstellingen per week. Ik ben aan het opladen, muziek, toneel, cabaret, concerten. Mijn vader zei: “Je hebt tijden dat je oogst en tijden dat je zaait. Ga maar weer

lekker zaaien.” Dat doe ik en ik word er blij van, maar ik heb ook de angst dat het nu voor altijd afgelopen is. Als dat zo is, dan ga ik zanglessen geven en mensen coachen. Ik geloof dat je van de periodes waarin je niet doorjakkert, maar de demonen in de ogen ziet, dat je daar het meeste aan hebt. De leegte na het weggaan bij Toneelgroep Amsterdam is zo waardevol geweest. In die tijd is alles gaan bloeien.’

Zou je leven nog een draai kunnen maken? ‘Als het vuur mij na aan de schenen ligt, dan functioneer ik het best. Mijn vader heeft dat ook. Die is muzikant. Als alles goed gaat, zoals nu dus, dan voel ik me daar een beetje ongemakkelijk bij. Dus... ik weet het even niet.’

Is dat onrust? ‘Ik ben heel graag alleen en ik wandel graag in de natuur. Alleen vliegen vind ik ook fijn. Ik ga volgende week alleen naar Thailand naar een retreat. Ik voel wel veiligheid bij mezelf. Maar er moet wel altijd iets in het verschiet liggen. Maar dat ik nu veertig ben, dat is wel een dingetje. Kan ik nog wel rocken? Kan ik nog wel met een basgitaar op het toneel staan? Ook qua kleren... Ik wil ook weer niet te jeugdig zijn. Ik weet niet meer of ik dingen nu nog wel aan kan of niet.’

Ik was een keer bij een voorstelling waarin je naakt over het toneel rende. Naast me hoorde ik iemand zeggen: ‘Een fluwelen veulen.’ Je bent prachtig. Wat zou jij nu niet meer kunnen dragen? ‘Ja, grappig hè? Dat er met het moederschap ook een bepaald soort ontspanning komt.’

Wat een gek antwoord. Ik vind het helemaal niet ontspannen klinken wat je zegt. ‘O nee?’

Nee. ‘Kan ik dat nog wel dragen?’, ‘Kan ik nog wel met een gitaar op het toneel?’. **Dat is niet ontspannen toch?** ‘O zo. Maar ik ga er ook niet aan onderdoor hoor.’

Hoe omschrijf je die ontspanning waar je het over hebt? ‘Ik zat vroeger heel erg in mijn hoofd waardoor ik van ver van mijn intuïtie was verwijderd. En nu, door het moederschap, heb ik niet meer de tijd om altijd maar in mijn hoofd te zitten. Ik ben wat wolliger geworden in mijn hoofd. Het is niet meer constant “aan” in mijn hoofd. Dat vind ik heerlijk.’

Hoe gaat het je af als moeder? ‘Pas zei een vriendin dat ik een goede moeder ben. En toen moest ik huilen. Als ik complimenten krijg over mijn optredens dan is dat fijn, maar het raakt me niet zo als wanneer iemand zegt dat ik een goede moeder ben. Dat moederschap is toch iets wat je op impulsen doet en op je intuïtie. Je kunt er niet te lang over nadenken, je moet toch vooral handelen. Er is ook geen vierjarige opleiding voor. Misschien dat ik over het moederschap wel een beetje onzeker ben. Ook wel over meer dingen hoor. Live optreden voor de televisie vind ik vreselijk! Zingen is veel kwetsbaarder dan acteren.’

Hoe ziet je toekomst eruit? ‘Ik wil heel graag een onewomanshow maken, waarin ik het spelen en zingen kan combineren. Ik wil een paar mooie reizen maken met mijn

‘ALS HET VUUR MIJ NA AAN DE SCHENEN LIGT, DAN FUNCTIONEER IK HET BEST’

HADEWYCH IN HET KORT

Actrice en zangeres Hadewych Minis (Maastricht, 1977) won al tweemaal een Gouden Kalf voor haar werk in films, tv-series en theaterproducties, onder meer voor de rol van Rachel Hazes in de film *Bloed, Zweet en Tranen* (2014). Ze was tot 2013 verbonden aan Toneelgroep Amsterdam. Als zangeres en basgitarist heeft ze inmiddels twee albums uitgebracht. Daarnaast kennen we haar als de enthousiaste stem in de Kruidvat-commercials. Ze woont met haar man, acteur Tibor Lukács en hun twee kinderen in Amsterdam. Hadewych is dit najaar te zien in het tweede seizoen van de serie *Hollands Hoop* en vanaf oktober in de film *Oude liefde*.

gezin. Als de kinderen straks hun zwemdiploma hebben, dan is de grootste zorg eraf. Dan krijgen Tibor en ik wat meer ruimte. Daar verheugen we ons ook weleens op.’

Hoe hebben Tibor en jij elkaar leren kennen?

‘Wij kwamen samen in een productie te spelen en we hadden meteen veel lol samen. We bleven elkaar na die productie wel zien, doordat we een wederzijdse vriend hebben. En heel gek, toen het uit was met mijn relatie en met de zijne, kwam ik hem ineens vaak tegen, gewoon op straat en zo. Toen zijn we een keer samen naar een of ander event gegaan, wij weer de grootste lol. Vlak daarna hebben we, niks voor mij eigenlijk, besloten om onze vrienden samen te voegen en met zijn allen op vakantie te gaan. Langzaam is er zo iets ontstaan. We hebben nog een jaar lang geprobeerd om geen

intimiteit te hebben, want dat vonden we zonde van de lol. Maar ja, op een gegeven moment is het er toch van gekomen. Vóór Tibor was ik altijd heel heftig verliefd, maar dit begon heel klein en dat is erg prettig. Het is gaan groeien en groeit maar door. Ik voel me zo thuis bij hem, zo rustig.’

Ik moet steeds aan de toneelschool in Maastricht denken nu we zitten te praten. Jij woonde toch met je ouders en je broer om de hoek? ‘Ja. Ik kon vanuit mijn huis zo de toneelschool in kijken. Ik woonde tussen het conservatorium en de toneelschool in. Grappig hè?’

Wist je al vrij snel dat je naar de toneelschool wilde? ‘Vanaf het moment dat ik presentaties zag van Jeroen Willems, die daar op school zat, wist ik dat zeker, ja. Die

heeft mij betoverd. Dat was bijna een mystieke ervaring. Daardoor dacht ik dat het echt niet zou lukken om daar ooit bij te horen. En toen ik eenmaal op die school zat was het best een deceptie dat er ook veel gewone mensen op zaten, heus niet allemaal tovenaars. Ik ben natuurlijk Limburgse, was net zeventien toen ik begon, dus ik was al snel enorm onder de indruk van al die Randstedelijke figuren die het allemaal zo goed wisten te verwoorden. Ik moet toen heel onzeker zijn overgekomen, denk ik.’

Nee juist niet, wat ik me herinner. Eerder vastberaden. ‘Dit vind ik zo grappig! Carly Wijs zei, toen ze mij les gaf, ook zoiets als jij nu. Terwijl ik zo ontzettend onzeker was.’

Maar je hebt in je presentatie... ‘Ja, ik heb een lage stem en praat snel en staccato, ik heb een blanke huid, uitstekende jukbeenderen en lichte ogen, dus ik kom veel krachtiger over dan ik ben. Mensen hebben altijd gedacht: die Hadewych, die redt zich wel. Maar ik was, denk ik, veel onzekerder dan al die anderen op school. Ik weet nog dat ik heel erg schrok toen ik mezelf voor het eerst terugzag. Wat veel, dacht ik. Doe even rustig! Een docent op de toneelschool, Leo Maessen, zei: “Als jij het toneel opkomt, dan is er al veel, dus je hoeft niet ook nog eens veel te doen.” Dat is een heel belangrijke opmerking voor mij geweest.’

Wil je nog iets kwijt? ‘Daar overval je me een beetje mee.’ Ze denkt diep na. ‘Of ik nog iets kwijt wil...’ Ze schudt haar hoofd. ‘Nee. Tenminste... Niet dat ik weet.’ Ze lacht een lage, hese lach. ‘Ik krijg meteen zin in een wijntje.’ En dat nemen we dan ook. □

Palmpak
Fabienne Chapot,
juwelen Lyppens,
bril Jimmy Choo.

STYLING: PIETER VAN LOON / VISAGIE: BIANCA FABRIE